

Platon smatra da razlog i suština pojedinačne stvari ne mogu biti sadržane unutar te stvari, budući da je ona propadljiva i prolazna. To dalje znači da ona ne može biti objašnjena „iz sebe same“ ili „samom sobom“, pa ono iz čega *može* biti objašnjena ne može biti iste vrste kao ona. Bez večne i nepropadljive ideje ne može biti bića, ali s druge strane – biće je jedino u čemu ideja može da prisustvuje. „Platon nije izmislio svet ideja da bi pobjegao iz stvarnog sveta u pretpostavljenu sferu savršenih i osamostaljenih suština, već ga je do njega dovelo uviđanje da postoji načelna nesamerljivost trajnog i prolaznog, opšteg i posebnog, nepromenljivog i promenljivog. Pod tom pretpostavkom učenje o idejama može na primeren način da opiše i protumači stvarne odnose u mnogo većoj meri nego što bi to moglo izgledati ako mu se pristupi kao nekoj veoma neobičnoj metafizici *dvaju svetova*“, što naglašava Zurovac.

Razlika između Platonove i Aristotelove filozofije daleko je kompleksnija od uobičajenog pojednostavljivanja, koje prvu smatra filozofijom koja *deli svet na čulni i natčulni*, a drugu *rešenjem koje krajnji cilj svake stvari nalazi unutar same stvari*. Platonova i Aristotelova filozofija sadrže tri važne razlike – prva se tiče učenja o *principu* prisustvovanja ideja u čulnoj predmetnosti, druga se tiče *metoda* utemeljenja učenja, a treća je vezana za *stil* kojim se to učenje izlaže. Aristotelovo razlikovanje *mogućnosti (moći)* i *stvarnosti (aktualizacije)* nije nužno suprotstavljeno Platonovoj teoriji ideja, nego se u izvesnom smislu može razumeti kao njegovo sintetičko prevazilaženje, a ne puko suprotstavljanje *podeli sveta na dva nespojiva dela*. U izvesnom smislu, učenje o mogućnosti i stvarnosti predstavlja princip koji jedino može da objasni način na koji ono večno prisustvuje u onom prolaznom. Metod utemeljenja ovog učenja se kod Aristotela razvio u formi logičko – ontološkog sistema, kakav se kod Platona nije ni pokušao zasnovati – što se može objasniti Platonovim odnosom prema filozofiji kao dijalektici, na tragu Sokrata i njegove majeutičke veštine, ali podignuto na nivo koji se više ne tiče samo čoveka, nego večnih i nepromenljivih formi i njihovog prisustvovanja u čulnoj predmetnosti. Konačno, stilovi kojim se dva učenja izlažu su do te mere različitog karaktera da postoji shvatanje da je „svaki čovek ili platonovac ili aristotelovac“, kako tvrdi Kaufman u delu "Tragedija i filozofija".

Složenost odnosa pojma lepote i pojma umetnosti, kao i problematika ontološkog zasnivanja Platonovog stava o umetnosti ukazuje na teškoće poduhvata da se Platonov pojam umetnosti koherentno izloži, jer se na tom putu kao teškoća ukazuje i slojevitost kojom se taj pojam oblikovao u Platonovoj filozofiji, ali i u njenim interpretacijama. Umetnost je u „Filozofskom rječniku“ Vladimira Filipovića definisana kao „specifična ljudska duhovna djelatnost koja u sebi nosi elemente osjetilnosti, a uključuje kreativni moment, samo stvoreno djelo i njegovo doživljavanje; umjetnost je ujedno svaka sposobnost estetskog izražavanja, odnosno